ordninger, skal nedsættes med den produktionsrestitution, som på eksporttidspunktet ydes af den eksporterende medlemsstat for det basisprodukt, der har ligget til grund for beregningen af restitutionen.

Lecourt Ó Dálaigh Mackenzie Stuart Donner Monaco
Mertens de Wilmars Pescatore Kutscher Sørensen

Således afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. oktober 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 17. SEPTEMBER 1974 [1]

Høje Ret.

1. Under en retstvist om udbetalingen af den restitution, som hjemles ved Rådets forordning nr. 141/64/EØF af 21. oktober 1964 for eksport til tredjelande af mel af gluten på grundlag af andre kornsorter end hvede under toldposition 11.09, er der opstået nogle fortolkningsproblemer vedrørende nævnte forordnings artikel 18 i forbindelse med artikel 3, litra b i Kommissionens forordning nr. 163/64/EØF af 29. oktober 1964, der fastsætter formerne for gennemførelsen af bestemmelserne i den nævnte artikel 18.

I forbindelse med artikel 17 i samme forordning, som indfører et system med produktionsrestitutioner for majs og blød hvede, der anvendes i stivelsesindustrien, bestemmer artikel 18, at der ved beregningen af størrelsen af de eksportrestitutioner, som skal ydes for de i forordningen omtalte produkter, skal tages hensyn til de produktionsrestitutioner, der hjemles for de nævnte basisprodukter.

Artikel 3, litra b i Kommissionens gennemførelsesforordning nr. 163/64 bestemmer, at der — når en medlemsstat yder produktionsrestitution — skal ske beregning af »den restitution, der kan ydes ved eksporten af de i artikel 1 nævnte forarbejdede produkter bestemt til tredjelande, i overensstemmelse med artikel 15 i forordning nr. 141/64/EØF; dog nedsættes den eksportrestitution, som kan ydes, med incidencen af den produktionsrestitution, der udbetales af den eksporterende medlemsstat på tidspunktet for eksporten«.

I maj 1967 eksporterede det berettigede firma, som er sagsøger i hovedsagen, mel

1 — Oversat fra italiensk.

af gluten på basis af andre kornsorter end hvede, hvilken vare det havde produceret ved som råvare at anvende et produkt, der var importeret fra tredjelande under betegnelsen »dyrefoder på basis af majsgluten« henhørende under toldposition 23.03. Der fandtes ikke nogen fælles markedsordning for et sådant basisprodukt i landbrugssektoren. Ved indførslen til Fællesskabet blev det ikke pålagt nogen afgift. I forbindelse med eksporten af mel af gluten, som er udvundet af nævnte vare, udbetalte det tyske interventionsorgan (Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel) sagsøgeren en restitution, der var beregnet i overensstemmelse med artikel 15 i forordning nr. 141/64, hvorved man særlig tog hensyn til priserne for majs; imidlertid fremdrog man den produktionsrestitution, som eksportstaten udbetalte for majs på eksporttidspunktet, alt i henhold til den nævnte bestemmelse i artikel 3, litra b i forordning nr. 163/64. Den således ydede eksportrestitution androg 47,40 DM pr. ton.

Sagsøgeren kræver nu at få udbetalt den samlede ydelse, der kunne udbetales på det pågældende tidspunkt, dvs. 398 DM pr. ton, idet han gør gældende, at det er med urette, at man i hans tilfælde har fratrukket produktionsrestitutionen for majs, som han ikke var berettiget til, fordi han fremstillede mel af gluten på grundlag af en vare, for hvilken der ikke er hjemlet nogen produktionsrestitution.

Under denne retstvist anmoder Bundesfinanzhof Domstolen om at afgøre, om artikel 18 i forordning nr. 141/64/EØF i forbindelse med artikel 3, litra b i forordning nr. 163/64 skal fortolkes således, at der — såfremt der ikke er hjemmel for nogen produktionsrestitution for et produkt, som hidrører fra majs og er importeret med henblik på fremstilling af mel af gluten, og — selv om den indførte vare ikke pålægges importafgift — skal tages hensyn til produktionsrestitutionen for majsstivelse ved beregningen af størrelsen af den eksportrestitution, som hver stat på det pågældende tidspunkt — inden for de grænser, der er fastsat af de gældende fællesskabsforordninger — kan yde sine eksportører.

Kommissionen anfører, at man altid vil foretage fradrag, foruden af praktiske grunde også under hensyn til den generelle karakter af artikel 3 i forordning nr. 163/64, der ikke forudsætter noget direkte forhold mellem størrelsen af den produktionsrestitution, som skal inddrages under beregningen af eksportrestitutionen, og produktionsomkostningerne.

2. For at besvare det af Bundesfinanzhof stillede spørgsmål forekommer følgende overvejelse, der har fundet klart udtryk i 11. betragtning til Rådets forordning nr. 141/64, at være afgørende: den restitution, som ydes for eksport til tredjelande, »har til formål at kompensere for den forskel, der eksisterer mellem de i den eksporterende medlemsstat gældende priser for basisprodukterne og verdensmarkedspriserne«. Den vare, eksportøren har anvendt til sin produktion af mel af gluten, er tydeligvis ikke blandt de basisprodukter, forordningen henviser til. Som sagt drejer det sig nemlig om en vare, der ikke er underlagt nogen fælles markedsordning for landbrugsvarer.

På baggrund af forordning nr. 141, artikel 15 må det også tages i betragtning, at størrelsen af restitutionen beregnes på grundlag af priserne for de af den nævnte forordning omfattede basisprodukter, idet der tages hensyn til vilkårene på verdensmarkedet. I den foreliggende sag vil man ikke kunne foretage beregningen på denne måde, fordi man har anvendt et basisprodukt, som ikke nævnes med henblik på produktionen af varer, hvortil der kan ydes restitutioner.

Staternes mulighed for at yde eksportrestitutioner til den vare, det drejer sig om, er nemlig slet ikke hjemlet til begunstigelse af eksporten af mel af gluten som sådan uafhængigt af det basisprodukt, som det udvindes af, men på grund af, at man inden for Fællesskabet anvender bestemte basisprodukter, der falder ind under den fælles ordning af markederne.

3. Desuden bemærker Kommissionen, at al mel af gluten af praktiske og be-

vismæssige årsager falder ind under restitutionsordningen.

På denne måde sammenblandes imidlertid retsreglen med de praktiske problemer vedrørende beviset for, at der foreligger den faktiske situation, som berettiger retsreglens anvendelse. Disse vanskeligheder vil eventuelt kunne løses til fordel for eksportøren i den forstand, at man, indtil det modsatte er bevist, formoder, at det eksporterede mel af gluten er blevet produceret på grundlag af majs og derfor giver ret til restitution. Når det imidlertid bevises, at melet uden tvivl er blevet fremstillet på grundlag af et andet basisprodukt end det, som nævnes i forordning nr. 141/64, ville det være i strid med selve hensigten med fællesskabsordningen at yde en restitution. Restitutionen ville i et sådant tilfælde ikke have nogen berettigelse og derfor være ulovlig.

Idet jeg minder om, hvad jeg allerede havde lejlighed til at fastslå i sag nr. 149/73 (Witt mod Hauptzollamt, Hamburg, Sml. 1973, s. 1597) om nødvendigheden af at sondre mellem praktiske bevisproblemer og definitionen af juridiske begreber og institutter, bemærker jeg, at de praktiske vanskeligheder — ikke vedrørende den retlige bestemmelse af et produkt og den retlige funktion af præmieudbetalingen men udelukkende vedrørende beviset for produktets handelsmæssige oprindelse — kan medføre praktiske mellemløsninger i den forstand, at de fører myndighederne til i praksis at tage udgangspunkt i formodninger, som støttes på kriteriet »id quod plerumque accidit«, og derfor i de konkrete tilfælde i en formodning om, at den mel af gluten, der er fremstillet på basis af andre kornsorter end hvede, er udvundet af et basisprodukt, som i almindelighed bruges med henblik herpå; dog vil en sådan vanskelighed ikke kunne føre til en ændring af retsreglen, der netop bestemmer, at der principielt udbetales godtgørelse også for varer, som ikke er fremstillet af udtrykkeligt nævnte basisprodukter, idet præmiens formål udelukkende er at lette afsætningen af de pågældende produkter.

4. Eftersom det basisprodukt, det drejer sig om, desuden er blevet importeret fra tredjelande uden at være pålagt nogen afgift for at kunne blive indført i Fællesskabet, og fordi sagsøgeren derfor har kunnet købe det på fællesmarkedet til verdensmarkedspris, slår den økonomiske formodning heller ikke til, ifølge hvilken (som det fremgår af den 11. betragtning til forordning nr. 141) fællesskabslovgivningen hjemler ydelse af en eksportrestitution til det heraf udvundne produkt.

På baggrund heraf er det derfor helt overflødigt at tage stilling til sagsøgerens krav om — ud over det, som han allerede uberettiget har oppebåret — også at få udbetalt et beløb svarende til den produktionsrestitution, der ifølge den 12. betragtning til Rådets forordning nr. 141/64 har til formål i det mindste delvist at kompensere for virkningen af Fællesskabets importafgift på basisproduktet, idet importen til Fællesskabet af det basisprodukt, som sagsøgeren har benyttet, ikke har givet anledning til opkrævning af nogen afgift.

Jeg foreslår derfor, at Domstolen i besvarelse af den nationale dommers spørgsmål kender for ret, at der ikke i henhold til bestemmelserne i Rådets forordning nr. 141/64 kan ydes nogen restitution ved eksport til tredjelande af mel af gluten fremstillet af et basisprodukt, som ikke falder ind under den fælles ordning af landbrugsmarkederne.